

ΣΑΜ ΛΟΪΝΤ

Ένα σπάνιο ταλέντο στα θρόλεο. *Daily Mail*

ΦΟΝΙΚΗ ΠΑΛΙΡΡΟΙΑ

Όταν ο χειρότερος εφιάλτης σου
γίνεται πραγματικότητα...

CRIME

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Φονική Παλίρροια**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: The Rising Tide
Από τις Εκδόσεις Bantam Press, Λονδίνο 2021
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Sam Lloyd
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Νεκτάριος Καλαϊτζής
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Μπανούση
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Richard Ogle/TW
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Stephen Lloyd Jones, 2021
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Getty Images and Shutterstock
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Πρώτη έκδοση: Ιούλιος 2022

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4454-3
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4455-0

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.	PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
<i>Από το 1979</i>	<i>Publishers since 1979</i>
Έδρα:	Head Office:
Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoΐou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΣΑΜ ΛΟΪΝΤ

ΦΟΝΙΚΗ ΠΑΛΙΡΡΟΙΑ

Μετάφραση: Νεκτάριος Καλαϊτζής

*Αφιερωμένο στον Τζέιμς Σράουντερ
και στις πολύτιμες αναμνήσεις όχι μόνο
του παρελθόντος, αλλά και αυτές που θα αποκτήσουμε
στο μέλλον, διασκεδαστικές και τρομακτικές.*

*Ο πραγματικός σκοπός της τραγωδίας
είναι η κάθαρση των παθών.*

Αριστοτέλης

Οι ναυτικοί όροι που απαντούν μέσα στο κείμενο εξηγούνται στο γλωσσάριο στο τέλος του βιβλίου.

Αυτό θα είναι ένα από τα γράμματα που δε θα διαβάσεις ποτέ. Μάλλον επειδή θα το κάψω. Μάλλον επειδή θα καταλήξει στον βυθό του ωκεανού μαζί με το σκάφος.

Το έχω σκεφτεί πολύ. Αν υπήρχε άλλος τρόπος, πίστεψέ με, θα προσπαθούσα. Είναι επώδυνο όταν δυο άνθρωποι έχουν τόσο πολλά που τους ενώνουν στο παρελθόν. Είναι πολύ δύσκολο να προκαλεί κάποιος πόνο, ακόμα κι αν ο πόνος είναι προσωρινός. Ακόμα κι αν πρέπει να το κάνει.

Η επερχόμενη θύελλα θα είναι η πιο δύσκολη που θα αντιμετωπίσεις ποτέ σου. Κάποιες στιγμές είμαι σίγουρος πως θα σου φανεί αβάσταχτη. Θα νομίζεις πως οι καταστάσεις σε υπερβαίνουν, πως δεν έχεις τη δύναμη να τις αντιμετωπίσεις. Όμως σε ξέρω, Λούσι. Κρύβεις πολύ μεγάλη δύναμη μέσα σου. Έχεις επιβιώσει σε δύσκολους καιρούς πριν και θα επιβιώσεις και τώρα.

Ο πόνος μπορεί να μας εξαγνίσει – θυμάσαι πον μου το έλεγες αυτό; Η δοκιμασία μπορεί να είναι μια καθαρτήρια εμπειρία.

Στην αρχή θα θεωρήσεις αυτό που σου έκανα ασυγχώρητο. Όμως άφησε να περάσει ένας χρόνος, ή ίσως δύο, και θα αλλάξεις γνώμη. Τότε θα κοιτάξεις πίσω και θα καταλάβεις ότι είχα δίκιο. Ότι αυτή ήταν η καλύτερη λύση.

Για όλους μας.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΕΝΑ

1

Η είδηση δεν πέφτει πάνω στο κεφάλι της μονομιάς, σαν τη λεπίδα της γκιλοτίνας. Δεν υπάρχει ακαριαία κατατόμιση. Τίποτα τόσο ευσπλαχνικό. Αυτή η είδηση ταξιδεύει με το πάσο της, σέρνοντας τα πόδια της και αποκαλύπτοντας σταδιακά τη φρίκη της. Ωστόσο αναγγέλλει την άφιξή της με βιαιότητα – με ένα επίμονο σφυροκόπημα στην εξώπορτα του σπιτιού της Λούσι Λοκ.

2

Η Λούσι βρίσκεται στο γραφείο, σκυμμένη πάνω από το λάπτοπ του Ντάνιελ. Ξεφυσά μέσα από τα σφιγμένα δόντια της ενώ το μυαλό της δουλεύει σαν τρελό. Στην οθόνη είναι ανοιγμένος ο ισολογισμός της εταιρείας του συζύγου της. Πάνω στο γραφείο επικρατεί χάος, αντίγραφα κίνησης τραπεζικών λογαριασμών, τιμολόγια και βιαστικά γραμμένα σημειώματα απλωμένα παντού. Γύρω από τα πόδια της είναι αρραδιασμένα χαρτονένια ντοσιέ, ξέχειλα με αποδειξεις.

Μπαίνει στον πειρασμό να χώσει όλο το χαρτομάνι στο τζάκι και να πετάξει μέσα ένα αναμμένο σπίρτο, αλλά αυτό δε θα τους βοηθήσει. Αν κάτι της έχει ξεφύγει, είναι ζήτημα ζωής και θανάτου να το βρει.

Τα βρεγμένα μαλλιά της Λούσι στάζουν παγωμένο νερό στην πλάτη της. Η θέρμανση στο δωμάτιο δεν είναι αναμμένη και η

πετσέτα του μπάνιου που έχει τυλίξει γύρω από το κορμί της προσφέρει ελάχιστη παρηγοριά. Στο χολ, το υδραργυρικό βαρόμετρο κάνει βουτιά. Η θύελλα δεν έχει ξεσπάσει ακόμα. Όμως τα απσολόγκριζα σύννεφα που ολοένα ζυγώνουν από τον Ατλαντικό είναι γεμάτα απειλή.

Δε νιώθει πως αυτό είναι το τέλος του κόσμου. Όχι ακριβώς, όχι ακόμα. Στα εννιά χρόνια που αυτή και ο Ντάνιελ είναι μαζί, αυτή δεν είναι η πρώτη κρίση που έχουν αντιμετωπίσει. Τον έχει σώσει πριν. Ξέρει ότι μπορεί να τον σώσει και πάλι.

Κάθεται πίσω στην καρέκλα της και προσπαθεί να ελέγξει την αναπνοή της. Κοιτάζει γύρω της το αρχοντικό, γεωργιανού ρυθμού δωμάτιο.

Πάνω σε ένα τραπεζάκι βρίσκεται μια ασημιά πλαστική κορνίζα για φωτογραφίες, απομεινάρι από την εποχή που ήταν απένταροι. Έχει αγοράσει στον Ντάνιελ πολλές άλλες κορνίζες από τότε, όμως αυτός ποτέ δεν αντικατέστησε την αρχική. Σε αυτό το σπίτι, αντικείμενα μικρής αξίας γίνονται πολύτιμα καθώς τα αγγίζει το πέρασμα του χρόνου: τα φθαρμένα έπιπλα, τα ραγισμένα πιατικά, οι πίνακες ζωγραφικής στους τοίχους· συνδέονται όλα με χιλιάδες διαφορετικές αναμνήσεις, ανεκτίμητα κειμήλια της οικογενειακής ιστορίας των Λοκ.

Στην κορνίζα υπάρχει μια φωτογραφία και με τους τέσσερις τους –τη Λούσι και τον Ντάνιελ, την Μπίλι και τον Φιν–, τραβηγμένη πριν από έξι χρόνια στην ακτή Πένλιθ. Ο Φιν φοράει ένα μωρουδιακό φορμάκι γεμάτο άμμο. Η Μπίλι κάθεται σταυροπόδι δίπλα του, ένα δωδεκάχρονο κορίτσι, όμορφο σαν νεράιδα, με στολή κατάδυσης που σταματάει πάνω από το γόνατο. Ο Ντάνιελ –φορώντας μόνο ένα ξεθωριασμένο μαγιό βερμούδα– είναι καθισμένος ανακούρκουδα, σκυμμένος πάνω από μια αλουμινένια ψησταριά μιας χρήσης. Ο καλοκαιρινός ήλιος έχει δώσει στο δέρμα του το χρώμα της καραμέλας. Τα μάτια του δεν κοιτάζουν τις μπριζόλες, αλλά τον ωκεανό, σαν κάτι εκεί έξω να έχει τραβήξει την προσοχή του.

Η Λούσι, που μόλις έχει πατήσει τα τριάντα, έχει ζωγραφι-

σμένο στα χείλη της το μεγαλύτερο χαμόγελο ικανοποίησης του κόσμου. Το κοντό τζιν σορτσάκι της και το επάνω μέρος του μπικίνι της αποκαλύπτουν σάρκα λεία και ελαστική σαν της φώκιας. Δυο δαχτυλίδια από ραγάδες στην κοιλιά της αποτελούν τη μόνη αδιόρατη ένδειξη ότι ξανάγινε πρόσφατα μητέρα. Από πάνω, τα στήθη της είναι ένα πολύ πιο εμφανές σημάδι.

Πάντα πείραζε τον Ντάνιελ για το ότι είχε διαλέξει να βάλει στην κορνίζα αυτή τη φωτογραφία, λέγοντας πως τα στήθη της είναι ο λόγος που ήθελε να τη βλέπει συνέχεια. Ωστόσο, στην πραγματικότητα, κι η ίδια την αγαπάει. Δεν μπορεί να θυμηθεί ποιος την τράβηξε, αλλά ο φωτογράφος αποτύπωσε κάτι από αυτούς που η Λούσι πάντα το ένιωθε, αλλά ποτέ δεν κατάφερε να το εκφράσει.

Όταν συνειδητοποιεί πόσο έχει σφίξει τα δόντια της, γυρίζει αλλού το βλέμμα. Ξαφνικά της είναι πολύ δύσκολο να βλέπει την οικογένειά της.

Πάνω στο γραφείο υπάρχει μια στοίβα αλληλογραφίας που κανένας δεν την έχει κοιτάξει ακόμα. Η Λούσι αρχίζει να ανοίγει βιαστικά τους φακέλους και να διατρέχει τα περιεχόμενά τους, παραμένοντας σε εγρήγορση για περαιτέρω οδυνηρές εκπλήξεις. Οι πρώτοι τρεις περιέχουν απλώς άσχετα διαφημιστικά φυλλάδια και επιστολές. Ο τέταρτος είναι από μια ασφαλιστική εταιρεία. Κοιτάζει την ημερομηνία στη σφραγίδα του ταχυδρομείου και μορφάζει κατάπληκτη όταν συνειδητοποιεί πόσο καιρό κάθεται κλειστός εκεί. Μόλις ρίχνει μια ματιά στο ασφαλιστήριο συμβόλαιο, το στομάχι της σφίγγεται.

Το βλέμμα της επιστρέφει στο φύλλο του ισολογισμού και μετά στην κορνιζαρισμένη φωτογραφία όπου ο Ντάνιελ κοιτάζει πέρα, στη θάλασσα. Μόλις χθες βράδυ, μέσα στο σκοτάδι της κρεβατοκάμαράς τους, είχε τυλιχτεί γύρω του και του είχε ορμιστεί πως θα το ξεπερνούσαν αυτό. Εκείνος είχε ψελλίσει μια απάντηση και της είχε γυρίσει την πλάτη. Και η Λούσι, νιώθοντας την απόγνωσή του, αισθάνθηκε τα μάτια της να γεμίζουν δάκρυα.

Δίπλα σε εκείνη την οικογενειακή φωτογραφία υπάρχει μια

τσακισμένη και ξεθωριασμένη από την πολυκαιρία πολαρόνιτ. Σε αυτή ο οκτάχρονος Ντάνιελ, αδύνατος σαν τσίρος, στέκεται στα σκαλοπάτια του Ξενώνα Αηλίτων Γκλένθορν. Η Λούσι αναγνωρίζει την έκφρασή του. Είναι η ίδια που είχε και τη μέρα που γνωρίστηκαν: ένα βλέμμα εγρήγορσης –σαν θήραμα που προσπαθεί να μείνει μακριά από τους κυνηγούς του– που θα ταίριαζε περισσότερο σε ζώο παρά σε άνθρωπο· ένα κράμα φόβου, ελπίδας και λαχτάρας που σου ραγίζει την καρδιά.

Εκείνη την ημέρα είχε νιώσει μια έντονη επιθυμία να τον κλείσει στην αγκαλιά της.

Όποτε η Λούσι βλέπει αυτή τη φωτογραφία –την πιο παλιά φωτογραφία του άντρα της που υπάρχει– νιώθει ακριβώς το ίδιο.

Πλάι στον Ντάνιελ στέκεται ο Νικ, πιο γεροδεμένος και ψηλός, παρόλο που έχουν την ίδια σχεδόν ηλικία. Ενώ ο Ντάνιελ κοιτάζει επιφυλακτικά τον φακό, ο Νικ τον αντικρίζει με βλέμμα βλοσυρό. Το μπράτσο του είναι περασμένο προστατευτικά γύρω από τους ώμους του πιο μικρόσωμου φίλου του. Η Λούσι ξέρει καλύτερα από όλους σε τι εξελίχθηκε αυτή η προστασία έκτοτε.

Ανοίγει συνοφρωμένη τον τελευταίο φάκελο. Συνειδητοποιεί πολύ αργά ότι απευθύνεται στην Μπίλι. Αμέσως τον αφήνει παράμερα και ελέγχει πάλι το φύλλο του ισολογισμού. Σφίγγει το χέρι της γροθιά και το χτυπάει πάνω στο γραφείο με τόση δύναμη, που το συρτάρι του επίπλου κροταλίζει και ταρακουνιέται μέσα στο πλαίσιό του.

Και τότε ακούει έναν παρόμοιο θόρυβο να αντηχεί στο χολ της εισόδου. Όμως αυτός δεν είναι από ένα άλλο συρτάρι που κροταλίζει και ταρακουνιέται. Είναι η εξώπορτα. Κάποιος τη βροντοχτυπά.

3

Η Λούσι τρεμοπαίζει τα βλέφαρα και αφουγκράζεται γέροντας το κεφάλι. Μια κρύα σταγόνα νερού κυλάει στον λαιμό της. Τα χτυπήματα στην πόρτα σταματούν το ίδιο απότομα όσο άρχισαν. Το μόνο που ακούει τώρα είναι οι χτύποι του ρολογιού στον τοίχο.

Μια κίνηση στο παράθυρο τραβάει την προσοχή της. Γυρίζει προς τα εκεί πάνω στην ώρα για να δει έναν ασημόγλαρο να προσγειώνεται στο περβάζι. Το πουλί είναι τόσο μεγάλο, που δυσκολεύεται να ισορροπήσει και χτυπάει τα φτερά του για να σταθεροποιηθεί. Την κοιτάζει διαπεραστικά με ένα ψυχρό, ανοιχτόχρωμο μάτι. Μετά χτυπάει με το ράμφος του το τζάμι.

Η θεία της, η Άιρις, από τότε που υπέκλυψε στην άνοια φαίνεται να πιστεύει πως οι γλάροι είναι οιωνός συμφορών και δε θέλει να αγγίζουν το σπίτι της. Η Λούσι αποστρέφει το βλέμμα της από αυτόν εδώ και κοιτάζει το ρολόι. Είναι μόλις περασμένες δύο. Έχει περάσει περίπου μια ώρα από τότε που ανέβηκε η παλίρροια.

Μήπως φαντάστηκε αυτό που μόλις άκουσε; Κανένας σε αυτή την οικογένεια δε χρησιμοποιεί την μπροστινή εξώπορτα και το ίδιο συμβαίνει και με όλους τους άλλους που τους ξέρουν καλά. Οι καλοί φίλοι και συνεργάτες, σύμφωνα με μια παράδοση χρόνων, δεν αναγγέλλουν καν την άφιξή τους· μπαίνουν χωρίς να χτυπήσουν από την πόρτα της κουζίνας, παίρνουν μόνοι τους ένα μπισκότο από το βάζο, οτιδήποτε τους κάνει να νιώθουν σαν στο σπίτι τους.

Το βροντοκόπημα ξαναρχίζει. Τέσσερα επιτακτικά χτυπήματα. Με ένα κρώξιμο ο ασημόγλαρος φτερουγίζει και φεύγει από το περβάζι. Η Λούσι σηκώνεται κρατώντας σφιχτά την πετσέτα του μπάνιου στο στήθος της. Πηγαίνει στην πόρτα του γραφείου.

Κοιτάζει έξω.

Όπως και οι υπόλοιποι χώροι αυτού του αχανούς σπιτιού στην κορυφή του απόκρημνου βράχου, το χολ της εισόδου εί-

ναι επιβλητικό λόγω των διαστάσεών του και όχι λόγω της καλής κατάστασής του. Σιέλ τοίχοι –που χρειάζονται εδώ και πολύ καιρό ένα καινούργιο χέρι μπογιάς– στηρίζουν ένα ραγισμένο αλλά γεμάτο περλίτεχνες γύψινες διακοσμήσεις ταβάνι. Στο ξύλινο δάπεδο ένα φθαρμένο χαλί ελάχιστα κατορθώνει να πνίγει τους θορύβους.

Το σπίτι έστεκε εγκαταλειμμένο δυο δεκαετίες πάνω στο Μόρτις Πόιντ πριν το αγοράσουν. Τέσσερα χρόνια αργότερα η Λούσι ξέρεει ότι ακόμα και τα ψίχουλα που πλήρωσαν ήταν πάρα πολλά. Η Αγριόραχη, όπως ονομάζεται το μέρος, μπορεί ακόμα να διασωθεί, αλλά αυτοί δε θα μπορέσουν ποτέ να διαθέσουν τα χρήματα που χρειάζονται για τις επισκευές. Σίγουρα όχι τώρα.

Η εξώπορτα είναι ένα τεράστιο, χοντρό φύλλο από μαόνι. Από έναν φεγγίτη από πάνω της φαίνεται ένα ορθογώνιο γκρίζου ουρανού. Η ίδια η πόρτα έχει δυο τζάμια αμμοβολής. Καθώς η Λούσι κοιτάζει, βλέπει πίσω τους μια σκιά να πηγαίνει από το ένα στο άλλο. Αποδείξη, αν χρειαζόταν, πως τα χτυπήματα δεν ήταν της φαντασίας της.

Φέρνει στο μυαλό της τον χάρτη του Σκέντελ, τοποθετώντας πάνω του τους πιο αγαπημένους της ανθρώπους. Τον Φιν στο Δημοτικό Σχολείο Χέντλαντς, όπου τον άφησε η ίδια με το αυτοκίνητό της λίγο πριν από τις εννιά. Την Μπίλι στο κολέγιο στο Ρέντλεκερ, πιο πέρα κατά μήκος της ακτής. Τον Ντάνιελ στο εργαστήριό του, πίσω από την ακτή Πένλιθ.

Η Λούσι βγαίνει στο χολ και προχωράει όσο πιο αθόρυβα μπορεί. Το βροντοκόπημα ξαναρχίζει με τόση βία, που η πόρτα τραντάζεται μέσα στην κάσα της. Από τη δύναμη των χτυπημάτων και τις διαστάσεις της σκιάς συμπεραίνει ότι ο επισκέπτης της είναι άντρας. Θα μπορούσε να είναι ένας δανειστής; Ένας δικαστικός κλητήρας; Κάποιος από τους πελάτες του Ντάνιελ που σκοπεύει να τον αφηνιδιάσει στο σπίτι;

Καθώς πλησιάζει, τα χτυπήματα σταματούν πάλι. Τα δάχτυλά της απλώνονται και αγγίζουν το μπρούντζινο μάνταλο. Έπειτα μένουν αναποφάσιστα εκεί.

Κάτι σε όλο αυτό της φαίνεται λάθος. Δυσοίωνο. Ότι πρέπει να το αποφύγει πάση θυσία. Η Λούσι ποτέ δεν αμφέβαλλε για το ένστικτό της, όμως δεν μπορεί να αγνοήσει την εισβολή. Αυτό είναι το σπίτι της – τουλάχιστον μέχρι κάποιος με αναγνωρισμένη δικαιοδοσία να πει το αντίθετο. Σε καμιά περίπτωση δε θα κρυφτεί τρέμοντας μέσα του.

Σηκώνει το μάνταλο και ανοίγει αποφασιστικά την πόρτα.

4

Είναι η Μπι.

Η Λούσι εκπλήσσεται τόσο, που ρίχνει μια ματιά πέρα από τον κήπο, περιμένοντας να δει έξω στον δρόμο κάποιον συνεργό. Της φαίνεται παράξενο πώς μια τόσο μικρόσωμη γυναίκα μπόρεσε να κάνει τέτοιο σαματά. Και να ρίχνει μια τόσο παραπλανητική σκιά.

Ντυμένη στα μαύρα, με μαλλιά βαμμένα στο ροζ της τσιχλόφουσκας, η Μπι την κοιτάζει εξεταστικά μέσα από βλεφαρίδες υπερβολικές σαν της καμηλοπάρδαλης. Ό,τι της λείπει σε ύψος το αναπληρώνει σε περιφέρεια – φαρδιοί μηροί, ψωμωμένοι ώμοι, μια χαριτωμένη στρογγυλάδα στην κοιλιά. Το μπλουζάκι της έχει στάμπα έναν λευκό μονόκερο με χαιίτη στα χρώματα του ουράνιου τόξου, που από κάτω γράφει: *ΟΥΤΕ ΕΓΩ ΠΙΣΤΕΥΩ ΣΕ ΕΣΕΝΑ*. Η Λούσι την ξέρει πέντε χρόνια, από τότε που η Μπι μπήκε στο Αφροδίχτο και απαίτησε με το έτσι θέλω δουλειά.

Η Μπι κάνει πίσω ξαφνιασμένη όταν βλέπει την πετσέτα και τα βρεγμένα μαλλιά της Λούσι. Τα βραχιόλια της κουνουνίζουν σαν τα καμπανάκια ενός μελωδού. «Γεια σου, Λους. Είναι μέσα ο Ντάνιελ;»

Τα δάχτυλα της Λούσι γλιστρούν από το μάνταλο. «Εσύ χτυπούσες έτσι την πόρτα, Μπι;» Κοιτάζει πάλι τον δρόμο έξω. Το μόνο που βλέπει είναι το ηλεκτρικό σκούτερ της Μπι, ακου-

μπισμένο σε κάτι θάμνους. «Ποιος έχει μείνει να κρατάει το Αφρόδιχο;»

«Πώς; Α, άφησα στο πόδι μου τον Τόμο».

«Τον Τόμο; Είναι ο... Τον εμπιστεύεσαι;»

Η Μπι την κοιτάζει παράξενα. «Μα, αδελφάκι μου, είναι ο γκόμενός μου. Φυσικά και τον εμπιστεύομαι».

Όσotόσο ο Τόμο είναι καινούργιο φρούτο, που εμφανίστηκε πριν από έξι μόλις εβδομάδες. Η Λούσι τον έχει συναντήσει μόνο μια φορά και σίγουρα όχι κάτω από τις καλύτερες συνθήκες. «Ξέρει πώς να...»

«Σου τηλεφώνησα πολλές φορές, αλλά δεν το σήκωνες», λέει η Μπι. «Έτσι σκέφτηκα πως θα ήταν καλύτερα να πεταχτώ μέχρι εδώ. Βρήκαν την *Τεμπέλα Σούζαν*».

Αυτό μερδεύει τη Λούσι για μια στιγμή. Ποτέ δεν συνήθισε το όνομα του σκάφους του Ντάνιελ. Του σκάφους τους, διορθώνει τον εαυτό της. Παρόλο που, αν η κυριότητα της *Τεμπέλας Σούζαν* έπρεπε να κατακυρωθεί σε όποιον είχε καταβάλει τις περισσότερες προσπάθειες για τη συντήρησή της, ο Ντάνιελ θα μπορούσε πιθανώς να τη διεκδικήσει. Η Λούσι μπορεί να έχει ξύσει τη στρειδώνα μια δυο φορές, βουτώντας κάτω από τη γάστρα με πλήρη εξοπλισμό κατάδυσης, αλλά αυτό δεν είναι τίποτα μπροστά στις ώρες και στον κόπο που έχει αφιερώσει ο Ντάνιελ. Σκληρή δουλειά και σπαραγμός ψυχής είναι ένα τίμημα που πολλοί δεν είναι πρόθυμοι να πληρώσουν για ένα ιστιοπλοϊκό σαράντα χρόνων. Ένα πιο συνετό αντρόγυνο ίσως να είχε πάρει το μάθημά του από την εμπειρία της ανακαίνισης της Αγριόραχης. Αυτοί όχι.

«Τη βρήκαν;» Η Λούσι συνοφρυώνεται. «Ποιος; Ποιος τη βρήκε πού;»

«Να παραδέρνει ακυβέρνητη νομίζω. Κάπου στα ανοιχτά. Τη ρυμουλκούν στο λιμάνι αυτή τη στιγμή που μιλάμε». Η Μπι τεντώνει τον λαιμό της, προσπαθώντας να δει πιο μέσα στο χολ. «Λοιπόν, είναι εδώ ο Ντάνιελ; Θέλω να πω... ξέρω ότι το σκάφος δεν είναι δικό του, ή τουλάχιστον όχι αποκλειστικά δικό του». Βγάζει το ηλεκτρονικό τσιγάρο της και τραβάει μια τζού-

ρα, ξεφυσώντας καπνό με άρωμα φράουλας. Μετά κοιτάζει πάλι πάνω από τον ώμο της Λούσι, προς το εσωτερικό του σπιτιού.

Η Λούσι κάνει στο πλάι εμποδίζοντας το οπτικό πεδίο. Και αμέσως νιώθει παράξενα. Όμως το γραφείο φαίνεται από την εξώπορτα. Δε θέλει να δει η Μπι τι έκανε. «Θες να πεις δηλαδή ότι κάποιος την έκλεψε; Από την προβλήτα;»

«Δεν έχω ιδέα. Ένας τύπος ήρθε στο μαγαζί κι άρχισε να λέει τι άκουσε. Από κάποιους ανθρώπους της ακτοφυλακής νομίζω. Ειλικρινά, δεν ξέρω περισσότερα απ' αυτό που σου είπα. Αλλά σκέφτηκα ότι εσύ και ο Ντάνιελ έπρεπε να το μάθετε». Μετατοπίζει το βάρος της από το ένα Doc Marten της στο άλλο. «Είσαι... είσαι καλά;»

Η Λούσι νιώθει άλλη μια σταγόνα νερού να κυλάει στην πλάτη της. Ξαφνικά έχει την αίσθηση ότι ετοιμάζεται να της πέσει ο ουρανός στο κεφάλι. «Ναι. Ευχαριστώ, Μπι. Νομίζω πως καλά θα κάνω να ρίξω πάνω μου ένα ρούχο και να πάω να ανακαλύψω τι συμβαίνει».

«Θέλεις να έρθω μαζί σου;»

Κουνάει αρνητικά το κεφάλι της. «Μπορείς να επιστρέψεις στο Αφρόδιχτο; Είμαι σίγουρη ότι ο Τόμο τα καταφέρνει μια χαρά, αλλά θα ένιωθα καλύτερα αν ήσουν κι εσύ εκεί».

Η Μπι τραβάει άλλη μια τζούρα από το φραουλένιο μείγμα του ηλεκτρονικού τσιγάρου της. «Έγινε. Πες πως είμαι κιόλας εκεί». Κάνει μεταβολή και κατηφορίζει χοροπηδηχτά το μονοπάτι του κήπου.

Βρήκαν την Τεμπέλα Σούζαν. Να παραδέρνει ακυβέρνητη νομίζω. Κάπου στα ανοιχτά.

Η Λούσι κοιτάζει πίσω της. Μια σειρά από υγρές πατημασιές ξεκινά από το γραφείο και φτάνει μέχρι το σημείο όπου στέκεται. Βλέποντάς τες νιώθει να τη διαπερνά ένα ρίγος.

Η Μπι έχει φτάσει τώρα στην αυλόπορτα και σηκώνει το σκούτερ της από τους θάμνους. Το καρβιάει και απομακρύνεται στον δρόμο.

Η Λούσι στέκεται στο άνοιγμα της πόρτας και την παρακο-

λουθεί. Τρεις ασημόγλαροι έρχονται από τα δυτικά και πετούν πάνω από το σπίτι. Ξέρει τι σημαίνουν τρία μαζί από αυτά τα πουλιά. Κλείνει την πόρτα και διασχίζει πάλι τρέχοντας το χολ προς τα ενδότερα του σπιτιού.

5

Τα σχέδια των ανθρώπων αλλάζουν, τώρα και της Λούσι τα σχέδια έχουν αλλάξει. Τρέχει στο καθιστικό, στο πίσω μέρος του σπιτιού. Είναι ένας σπηλαιώδης χώρος, βυθισμένος στο μισοσκοτάδο. Τα χαλιά, οι βιβλιοθήκες και οι φθαρμένοι δερμάτινοι καναπέδες τον κάνουν κάπως πιο ζεστό και ανθρώπινο. Στον πέτρα τοίχο δεσπόζει ένα τζάκι με μαντεμένα κορνίζα, διακοσμημένη με γοθικά ανθέμια και παραστάδες. Ο αέρας μυρίζει καπνό ξύλου κι εκείνη τη νοτερή οσμή που αναδίνει το μαυρόχωμα από τις πολλές γλάστρες με διακοσμητικά φυτά που έχει τοποθετήσει εκεί ο Ντάνιελ. Μια γωνιά είναι τόσο γεμάτη με φυλλώματα, που μοιάζει σαν να την έχει καταλάβει η ζούγκλα.

Οι βελούδινες κουρτίνες είναι κλειστές στα δυο τεράστια παράθυρα που χωρίζονται από πέτρινες κολόνες. Η Λούσι διασχίζει το δωμάτιο και τις ανοίγει. Φως πλημμυρίζει τον χώρο. Η θέα σου κόβει την ανάσα.

Η Αγριόραχη είναι χτισμένη πάνω στο Μόρτις Πόιντ, μια χερσόνησο που βλέπει δυτικά, εκατόν είκοσι μέτρα πάνω από τη θάλασσα. Η πίσω πρασιά, που δεξιά κι αριστερά της φυτρώνουν κυπαρίσσια και κουκουναριές, κατηφορίζει μέχρι το σημείο όπου αρχίζει ένας δακτύλιος από φυσικές πεζούλες, οι οποίες καταλήγουν στις κατακόρυφες άκρες των βράχων. Πέρα από αυτές απλώνεται μόνο η αγριεμένη θάλασσα. Στα βόρεια φαίνεται το μισοφέγγαρο της αμμουδιάς που σχηματίζει την ακτή Πένλιθ. Στα ριζά της νότιας πλευράς της χερσονήσου βρίσκεται το Σκέντελ.

Από εδώ ψηλά η Λούσι βλέπει ανεμπόδιστα τη μικρή πόλη.

Τα ασβεστωμένα κτίριά της είναι στοιχισμένα γύρω από έναν απότομο λιθόστρωτο δρόμο, που μετά βίας χωράει να περάσει ένα αυτοκίνητο. Ένας καμπυλωτός πέτρινος κυματοθραύστης προστατεύει το μικροσκοπικό λιμάνι από τον Ατλαντικό.

Τέτοια ώρα, που η παλίρροια δεν έχει ακόμα κατέβει, το νερό της θάλασσας δέρνει την προκυμαία. Σήμερα τα περισσότερα από τα αλιευτικά σκάφη είναι ακόμη αραγμένα στις δέσρες τους, πράγμα ασυνήθιστο. Η πλωτή προβλήτα είναι γεμάτη ιστιοπλοϊκά. Μικρότερα σκάφη σκαμπανεβάζουν στα νερά του λιμανιού, δεμένα σε πορτοκαλί ναύδετα.

Η Λούσι βλέπει τον ναυαγοσωστικό σταθμό, τη νορμανδική εκκλησία και την κεκλιμένη στέγη του Αφρόδιχτου. Κοιτώντας πέρα από τον κυματοθραύστη, διακρίνει να κατευθύνεται αργά προς το λιμάνι ένα πορτοκαλί ναυαγοσωστικό ανοικτής θαλάσσης. Δεν είναι το σκάφος που έχουν στο Σκέντελ – πρέπει να το έχει στείλει κάποιος άλλος ναυαγοσωστικός σταθμός, από πιο πέρα στην ακτή. Πίσω του ρυμουλκεί την *Τεμπέλα Σούζαν*.

Το ιστιοπλοϊκό τους με τη σκούρα μπλε γάστρα κάθετα πολύ χαμηλά μέσα στο νερό. Κύματα σπάνε πάνω στο όνομα που είναι ζωγραφισμένο στην πλώρη του. Δύο εθελοντές του Βασιλικού Εθνικού Ιδρύματος Ναυαγοσωστικών Σκαφών στέκονται μέσα στο πιλοτήριο. Η μαϊστρα είναι μαζεμένη, το ίδιο κι ο φλόκος.

Η Λούσι νιώθει το στομάχι της να σφίγγεται. Παίρνει τα κιάλια από το ντουλάπι με τα ποτά για να δει καλύτερα. Ο ένας εθελοντής είναι η Μπεθ Μακέιλιν, η ιδιοκτήτρια του κάμπινγκ Ασημένιο Φεγγάρι. Τον άλλο δεν τον αναγνωρίζει. Σηκώνει το ακουστικό του σταθερού τηλεφώνου και καλεί το κινητό του Ντάνιελ.

Κάτω στην ακτή Πένλιθ τα κινητά δεν έχουν καλό σήμα. Έπειτα από μια καθυστέρηση δυο δευτερολέπων βγαίνει ο τηλεφωνητής: «Γεια σας, έχετε καλέσει τον Ντάνιελ Λοκ των Ναυπηγικών Κατασκευών Λοκ-Πόβι...»

Η Λούσι περιμένει να ακουστεί το μπιπ. «Γεια, εγώ είμαι. Συμβαίνει κάτι παράξενο. Τηλεφώνησέ μου αμέσως μόλις ακούσεις το μήνυμά μου».

Άνθρωποι συγκεντρώνονται στην προκυμαία. Κάποιος δείχνει το Αφροδίχτο. Κάποιος άλλος δείχνει με το δάχτυλο προς το Μόρτις Πόιντ.

Βρήκαν την Τεμπέλα Σούζαν. Να παραδέρνει ακυβέρνητη νομίζω. Κάπου στα ανοιχτά.

Η Λούσι κατεβάζει τα κιάλια. Αν φύγει από το σπίτι μέσα στα επόμενα λεπτά, θα φτάσει πριν από το ναυαγοσωστικό στην προκυμαία. Ανεβαίνει αμέσως στο επάνω πάτωμα και φοράει μια φόρμα εργασίας με τιράντες και μποτάκια. Έπειτα επιστρέφει στο χολ της εισόδου και παίρνει τα κλειδιά της από το τραπεζάκι. Όπως περνάει μπροστά από τον γεμάτο μαύρες κηλίδες καθρέφτη που κρέμεται στον τοίχο, βλέπει το είδωλό της. Το πρόσωπό της προδίδει την ταραχή της, τα καστανά μάτια της με τις ανταύγειες στο χρώμα της σκουριάς είναι έντρομα. Το λευκό φως κάνει το δέρμα της να φαίνεται κατάχλομο. Τα υγρά μαλλιά της, που κρέμονται σε ξανθές μπούκλες, δεν κάνουν σχεδόν καθόλου αντίθεση. Μοιάζει με κάτι που το ξέβρασε η πλημμυρίδα από τα σκοτεινά βάρη του ωκεανού.

Πριν βγει από την εξώπορτα, χτυπάει με το νύχι της το γυάλινο περίβλημα του βαρόμετρου. Ο υδράργυρος πέφτει αμέσως κι άλλο. Διόλου παράξενο που τα περισσότερα αλιευτικά σκάφη της πόλης είναι ακόμα δεμένα στο λιμάνι. Όλοι έχουν ειδοποιηθεί για την κακοκαιρία που έρχεται. Η πολύ απότομη μεταβολή της ατμοσφαιρικής πίεσης προοιωνίζεται κάτι ακόμα χειρότερο.

Έξω ένας αλμυρός αέρας σφυρίζει ανάμεσα στα κυπαρίσσια. Η Λούσι μπαίνει στο Citroën της και πατάει γκάζι. Το κινητό της είναι στο κάθισμα του συνοδηγού, όπου το είχε αφήσει. Αγγίζει με την άκρη του δαχτύλου της την οθόνη κι εκείνη ενεργοποιείται. Δεν υπάρχουν γραπτά μηνύματα ούτε αναπάντητες κλήσεις· δεν έχει καθόλου σήμα. Με τα λάστιχα να νάζουν χαλίκια στον αέρα, βγαίνει με την όπισθεν στον δρόμο.

6

Ο δρόμος την οδηγεί ανατολικά. Οι πιθανότητες να συναντήσει άλλα οχήματα όσο βρίσκεται πάνω στη χερσόνησο είναι ελάχιστες. Οδηγεί όσο πιο γρήγορα τολμάει.

Όταν φτάνει στην παραλιακή επαρχιακή οδό, κατευθύνεται βόρεια. Δεν παίρνει την έξοδο για το Σκέντελ, που οδηγεί στο λιμάνι περνώντας από τον λιθόστρωτο κεντρικό δρόμο. Αντί γι' αυτήν ακολουθεί τον Κατήφορο του Λαθρεμπόρου, έναν χωματόδρομο όλο απότομες στροφές, που κατεβαίνει μέσα από το πευκοδάσος στην ακτή. Μόλις φτάνει στο τέarma του, παρκάρει στο στρωμένο με χαλίκι κυκλικό πλάτωμα, εκεί όπου οι ερασιτέχνες ψαράδες αφήνουν μερικές φορές τα αυτοκίνητά τους.

Ο αέρας μυρίζει ρετσίνι πεύκου και φύκια. Μόλις η Λούσι βγαίνει στην παραλία, ένας ψυχρός άνεμος αρπάζει απότομα τα ρούχα της. Από τόσο κοντά ο ωκεανός μοιάζει παχύρρευστος και σκοτεινός. Τα κύματα είναι πολύ πιο ψηλά απ' ό,τι φαινόταν από το Μόρτις Πόιντ. Μουγκρίζουν καθώς σπάνε αφρίζοντας στην ακτή.

Προχωρώντας πάνω στα βότσαλα, η Λούσι κοιτάζει το ρολόι της. Η ώρα είναι δύο και τέταρτο. Μένουν μόνο λίγες ώρες ώσπου να φτάσει η θύελλα στη στεριά. Σκέφτεται να προσπαθήσει να ξανατηλεφωνήσει στον Ντάνιελ, αλλά το κινητό της εξακολουθεί να μην έχει σήμα. Φτάνει στη βάση του κυματοθραύστη κι ανεβαίνει τα σκαλιά που ανοίγονται στην πλαϊνή επιφάνειά του.

Ένα πλήθος έχει συγκεντρωθεί στην προκυμαία. Ακόμα και εκτός τουριστικής σεζόν οι σωστικές επιχειρήσεις στη θάλασσα προκαλούν ενδιαφέρον. Τα μάτια όλων είναι καρφωμένα στο πορτοκαλί ναυαγοσωστικό σκάφος, το οποίο τώρα μπαίνει στο λιμάνι ρυμουλκώντας πίσω του το ιστιοπλοϊκό που κινδύνευε να βυθιστεί πλέοντας ακυβέρνητο στα ανοιχτά.

Η Λούσι τρέχει κατά μήκος του κυματοθραύστη, χωρίς να πάρει τα μάτια της από τα δυο σκάφη που πλησιάζουν. Ανοίγει

δρόμο ανάμεσα στους συγκεντρωμένους περιέργους, ενώ το αυτί της πιάνει αποσπάσματα από τις συζητήσεις τους.

«... άκουσα πως είναι οι ιδιοκτήτες του Αφρόδιχτου...»

«... την τελευταία στιγμή, αν θέλεις τη γνώμη μου...»

«... ευτυχώς που η θάλασσα είναι ακόμα σχετικά ήρεμη...»

Νερό αναβλύζει με ορμή από το στόμιο απορροής που συνδέεται με την αντλία της σεντίνας της *Τεμπέλας Σούζαν*, λίγο πιο ψηλά από τη γραμμή υφάλων. Μια επιπλέον αντλία αποστράγγισης, που προφανώς την έχει εγκαταστήσει το πλήρωμα του ναυαγοσωστικού, αδειάζει θαλασσόνερο από μια μάνικα που κρέμεται από το πλάι του σκάφους.

Η Μπεθ Μακείλιν στέκεται στην κουπαστή της πλώρης. Όταν το ιστιοπλοϊκό πλησιάζει στον κυματοθραύστη, πετάει ένα παλαμάρι σε έναν λιμενικό. Ακολουθούν και τα άλλα σχοινιά πρόσδεσης. Πάνω στο ναυαγοσωστικό ένα μέλος του πληρώματος αποσυνδέει το καλώδιο ρυμούλκησης.

«Λούσι! Ε, Λους!»

Γυρίζει και βλέπει τον Ματ Γκίνες να πλησιάζει προς το μέρος της, ανοίγοντας δρόμο μέσα από το πλήθος. Ο Ματ είναι παλιός συμμαθητής της, γέννημα θρέμμα του Σκέντελ. Έχει αχτένιστα μακριά μαλλιά και αρχές φαλάκρας και ζει με τη μητέρα του σε ένα παλιό σπίτι ψαράδων που βλέπει στο λιμάνι. Κρίνοντας από το πόλο μπλουζάκι του, αυτή την εποχή εργάζεται στο ξενοδοχείο Αίγαγρος, στον κεντρικό δρόμο του Σκέντελ.

«Σε έφαχνα», της λέει ο Ματ με μάτια που λάμπουν από την προοπτική να της προφτάσει δυσάρεστα νέα. «Η *Τεμπέλα Σούζαν*... δεν είναι το σκάφος του τύπου με τον οποίο τραβιέσαι τώρα τελευταία;»

Δεν έχει νόημα να του διευκρινίσει ότι είναι μαζί με τον Ντάιελ εννιά χρόνια. «Ξέρεις τι συνέβη;» ρωτάει απλώς.

Ο Ματ ξύνει το κατσαρό, ατημέλητο γένι που φυτρώνει στο πιγούνι του. Σε αντίθεση με τα μαλλιά του, τα νύχια του –μακριά και γαμπά σαν του τυφλοπόντικα– είναι πεντακάθαρα. Όταν χαμογελάει, αποκαλύπτει δόντια παραμελημένα μια

ολόκληρη ζωή. «Ίσως κάποιος να μην έλεγξε τις προυμάτσες».

Η Λούσι κουνάει αρνητικά το κεφάλι της. Τα νερά του λιμανιού αναδεύονται κι ασπρίζουν καθώς οι μηχανές του ναυαγοσωστικού αναποδίζουν και η προπέλα του αρχίζει να κινείται αντίστροφα για να το απομακρύνει από την προκυμαία και να μπορέσει να βγει από το λιμάνι. «Θέλεις να πεις ότι η *Τεμπέλα Σούζαν* λύθηκε και βγήκε από το λιμάνι χωρίς να το προσέξει κανένας; Κάπως απίθανο, δε νομίζεις;»

«Ίσως ναι, αλλά ίσως και όχι. Έχουν συμβεί και πιο παράξενα πράγματα».

«Η Μπι είπε ότι τη βρήκαν να παραδέρνει ακυβέρνητη στα ανοιχτά».

Ακούει πίσω της την κόρνα ενός οχήματος κι αμέσως μετά τον κοφτό ήχο μιας σειρήνας. Το βλέμμα του Ματ στέκεται σε κάτι πέρα από τον ώμο της. «Ωχ, αμάν!» λέει και το χαμόγελό του πλαταίνει. «Φαίνεται πως ο αντρούλης σου θα χρειαστεί να δώσει μερικές εξηγήσεις».

Η Λούσι στρέφεται και βλέπει ένα Land Rover με τα χρώματα της ακτοφυλακής να κατευθύνεται αργά προς το μέρος τους μέσα από το συγκεντρωμένο πλήθος. Δεν πρόκειται να μάθει τίποτα χρήσιμο από τον Ματ Γκίνες. Τον αποχαιρετά λέγοντας ότι πρέπει να βιαστεί και ανοίγει δρόμο ανάμεσα στους περιέργους που έχουν μαζευτεί να δουν τι συμβαίνει. Μπαίνει στον πειρασμό να ακολουθήσει τον κυματοθραύστη μέχρι το σημείο όπου οι εθελοντές δένουν την *Τεμπέλα Σούζαν*, αλλά ο πιο γρήγορος τρόπος να ανακαλύψει τι συμβαίνει είναι να βρει τον πρώην της.

7

Ο ναυαγοσωστικός σταθμός του Σκέντελ είναι χτισμένος ψηλά, πάνω από την προκυμαία, σε μια πετρόχτιστη βάση που εξέχει από τα απόκρημνα βράχια του Μόρτις Πόιντ. Η σχάρα καθέλκυ-

σής του εκτείνεται πάνω από το νερό, πέρα από το σημείο όπου κατεβαίνει η στάθμη του την ώρα της άμπωτης. Από την προκυμαία, μια ελικοειδής μεταλλική σκάλα σκαρφαλώνει τα είκοσι περίπου μέτρα μέχρι το ξύλινο μπαλκόνι όπου βρίσκεται η είσοδος. Η Λούσι αρχίζει να την ανεβαίνει χωρίς να χάσει χρόνο.

Έχει φτάσει στα μισά, όταν ξαφνικά ακούει έναν δυνατό θόρυβο πάνω από το κεφάλι της. Ένα ελικόπτερο της ακτοφυλακής, με το ρύγχος και τη ράβδο της ουράς του βαμμένα έντονα κόκκινα, πετάει πάνω από το Μόρτις Πόιντ. Ακολουθεί την ακτογραμμή νότια, με τα φώτα αποφυγής σύγκρουσης να αναβοσβήνουν.

Χάρη στο πάθος του Φιν για τον μοντελισμό, η Λούσι αναγνωρίζει το μοντέλο. Είναι ένα δικινητήριο AW189, ένα πραγματικό θηρίο που ζυγίζει οκτώ τόνους, εφοδιασμένο με τον απαραίτητο εξοπλισμό για επιχειρήσεις εντοπισμού και διάσωσης. Ο συριγμός που βγάζουν οι τουρμπίνες του συναγωνίζεται τον κρότο και το βουητό που κάνουν οι έλικές του.

Κάτω στο λιμάνι, το ναυαγοσωστικό επιταχύνει κατευθυνόμενο πάλι προς την ανοιχτή θάλασσα. Στην προκυμαία το πλήθος συνεχίζει να μεγαλώνει. Η Λούσι παρατηρεί κίνηση κατά μήκος του κυματοθραύστη και στην πλωτή προβλήτα. Κάποια από τα σκάφη ετοιμάζονται να αναχωρήσουν.

Η ταραχή της μεγαλώνει. Ανεβαίνει πιο ψηλά. Γύρω της ο προστατευτικός κλωβός που περιβάλλει τη σκάλα σείεται από τον αέρα και τα σίδερα κουνούνιζον. Όταν φτάνει στο επόμενο πλατύσκαλο, προσέχει ένα περιπολικό της αστυνομίας σταθμευμένο δίπλα στο Land Rover της ακτοφυλακής.

Επιτέλους φτάνει στο ξύλινο μπαλκόνι όπου βρίσκεται η είσοδος στον νεώσοικο του ναυαγοσωστικού σταθμού. Έξω από την τζαμένια πόρτα στέκεται ο Άλεκ Πολ, φορώντας ένα κοντομάνικο μπλουζάκι και φόρμα εργασίας με τιράντες. Πάνω από το κεφάλι του ο ουρανός έχει γίνει μολυβής.

Η είδηση δεν πέφτει πάνω στο κεφάλι της μονομιάς, σαν τη λεπίδα της γκιλοτίνας. Δεν υπάρχει ακαριαία καρατόμηση. Τίποτα τόσο ευσπλαχνικό.

Αυτή η είδηση ταξιδεύει με το πάσο της, σέρνοντας τα πόδια της και αποκαλύπτοντας σταδιακά τη φρίκη της. Ωστόσο, αναγγέλλει την άφιξή της με βιαιότητα με ένα επίμονο σφυροκόπημα στην εξώπορτα του σπιτιού της Λούσι Λοκ.

Η ΖΩΗ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΑΛΛΑΞΕΙ ΣΕ ΜΙΑ ΣΤΙΓΜΗ.

Η Λούσι είχε όλα όσα επιθυμούσε: ένα όμορφο σπίτι, έναν αφοσιωμένο σύζυγο, τον Ντάνιελ, και δύο λατρεμένα παιδιά.

Όμως ένα πρωί ο χρόνος σταματά. Το ιστιοπλοϊκό τους εντοπίζεται ακυβέρνητο να παραδέρνει στα ανοιχτά. Ο Ντάνιελ έχει εξαφανιστεί και εκείνη αρχίζει να αναρωτιέται μήπως ήταν ο σύζυγός της που πήρε το σκάφος τους και βγήκε στη θάλασσα: Αν αυτό ισχύει, πού μπορεί να βρίσκεται τώρα:

Ενώ ένα πρωτοφανές κύμα κακοκαιρίας δυσκολεύει την επιχείρηση διάσωσης, η Λούσι σιγά σιγά λύνει τον γρίφο του τι συνέβη. Και ανακαλύπτει κάτι που θα τη βυθίσει σε έναν εφιάλτη χειρότερο απ' ό,τι είχε ποτέ φανταστεί.

Όπου κι αν βρίσκεται ο άντρας της, δεν είναι μόνος του. Μαζί με εκείνον αγνοούνται και τα παιδιά της.

Ένα οικογενειακό δράμα που κόβει την ανάσα.
Magic Radio Book Club

Πλοκή που σπάει καρδιές.
Δε θα ξέρετε τι συνέβη ως την τελευταία του σελίδα.
Woman's own

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**
www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 26102